

■ ULENDT TERRENG. Hans (Otto Jespersen) er en helt spesiell viltforvalter som statlige myndigheter helst holder hemmelig. Foto: Filmkameratene/Pohphoto

■ ■ ■ «Trolljegeren» har stort potensial som folkeunderholdning.

Ai ai ai ai boff

FILM
ØYVOR
DALAN VIK

«Trolljegeren»

Norge 2010, regi & manus André Øvredal, produsent John M. Jacobsen/Filmkameratene as, spilletid 98 minutter, sensur 11 år, norsk premiere 29. oktober. Med: Otto Jespersen, Glenn Erland Trosterud, Johanna Mørck, Tomas Alf Larsen, Hans Morten Hansen og flere.

Den som mener formelen var oppbrukt med «Blair Witch Project» og «Paranormal Activity» har muligens helt rett. Men «Trolljegeren» viser at den kan brukes i en mindre selvhøytidelig og mer ironisk form. Skjønt var det ikke det vi visste? Naturfenomener og hendelser som man trodde ikke kunne forklares, kan forklares allikevel: Det finnes troll der ute. Og de er ikke små

og søte bustetroll av den typen som selges i souvenirbutikker.

Produksjonsselskapet Filmkameratene har jobbet hardt for å presentere «Trolljegeren» som en dokumentar om den nasjonale trollforvaltningen som stat og regjering har villet holde hemmelig. Opptak fra trolljegeroppdrag er blitt sendt dem anonymt og klippet ned til spillefilmlengde. Og de menneskene vi møter i opptakene, er sporløst forsvunnet.

Det er snakk om de tre mediestudentene Kalle, Johanna og Thomas (Tomas Alf Larsen, Johanna Mørck og Glenn Erland Trosterud) fra Høgskulen i Volda som er ute med opptakstutyr og jager en mann de tror er en ikke-lisensiert bjørnejeger.

Men Hans (Otto Jespersen) har et helt annet yrke, som filmens tittel allerede har avslørt. Han er ikke en person som gir ved dørene, og i nattens mulm og mørke sniker de seg etter ham inn i de dype skoger, og før de vet ordet av det står de ansikt til ansikt med et fem meter høyt og trehodet troll. Da er den uflidde, folkesky og breikjefte trolljegeren god å ha.

For troll er ikke til å spøke med, og allikevel er det nettopp det man gjør i «Trolljegeren».

Humoren oppstår i friksjonen mellom trollkunnskapen fra de gamle folkeeventyrene og det moderne samfunnet; troll blir spesielt opphisset av kristenmannsblod, men Asbjørnsen & Moe sa ingenting om muslimer, de sprekker i solen, men at det går an å kappete med dem er visst bare en myte.

Moderne trollforvaltning har selvfølgelig visse byråkratiske sider, med skjemaer som må fylles ut, og blodprøver som må leveres til laboratoriet. Det snakkes dessuten om tiltak for å forbedre trollenes levekår i deres naturlige miljø, og grunnen til at de såkalte monsternestene må reises i Hardanger blir åpenbar, så folkelig motstand forventes å forvitte etter morgendagens premiere.

Rent håndverksmessig fremstår «Trolljegeren» som nokså sammenrasket råmateriale, som meningen er, siden studentene hvis endelikt er usikkert ikke fikk anledning til å redigere før de forsvant. Spesialeffektene rangerer fra utmerkede til fryktelig klønete, men når triksene ikke fungerer filmatisk, bidrar de til de humoristiske innslagene som tross alt er det som bærer filmen. «Trolljegeren»

presenteres som en mockumentar – en tulleddokumentar – men er en slags horrorkomedie, med vekt på komedie.

Regissør André Øvredal har en lang rekke kort- og reklamefilmer bak seg, og langfilmdebuterer med sikker personinstruksjon av de ulike rollefigurene, muligens med unntak av Otto Jespersen, skjønt han lar seg vel knapt instruere. Han er også her en variant av alle de figurene vi kjenner ham som, og det fungerer forsåvidt som det skal. Men det spørs om det kanskje var blitt enda morsommere om det også i denne rollen hadde vært et ubeskrevet blad.

Det skal sies at «Trolljegeren» er i drøyeste laget, og etter en times tid har ikke Øvredal flere ess i ermet, og den fine dramaturgiske kurven som handlingen inntil da har lagt seg pent inntil kollapser.

Man får tro at Hollywoodprodusentene som ønsker seg en nyinnspilling nok kommer til å barbere vekk noen overflødigheter som trekker resultatet ned. Men god underholdning er «Trolljegeren» uansett blitt.

Øyvør Dalan Vik skriver om film i Dagens Næringsliv.

Navn: Fredrik Gjertsen
Alder: 44
Stilling: Frilansjournalist og skribent.

PÅ NATTBORDET

– Du anbefaler bøker på bloggen som heter det samme som deg, men vi spør allikevel: Hva har du på nattbordet?

– Akkurat nå holder jeg på med «The State of Africa» av Martin Meredith, en historiebok der forfatteren tar for seg de siste femti årene.

– En forutinntatt person ville sagt at lyspunkter til tross handler dette om en lang snor med tragedier.

– Det er ikke noe særlig optimisme å spore her, nei. Boken har stort sett fått bra mottagelse, men det er få lyspunkter her. Særlig er jo enkelte ledere groteskt blodtørstige. I Latin-Amerika, som jeg kjenner bedre, har det eksistert en klasse av ledere som har lyktes bedre med å føre sine land noen skritt videre. Meredith legger mye av skylden på lederskapet.

– Leser du mye non-fiction?

– Jeg leser nok enda mer skjønnlitteratur. Jeg liker non-fiction fordi jeg liker å lære, men skjønnlitteratur har jeg et sterkere avhengighetsforhold til.

– Noen rettesnor eller system i lesingen?

– Jeg får mange tips gjennom internett, slik får jeg fisket frem bøker som ikke nødvendigvis er så kjente i Norge. Slik oppdaget jeg Roberto Bolaño, og nå den tyrkiskkættede amerikanske Elif Batuman, som har skrevet en bok som heter «The Possessed». Den fikk så ekstremt gode kritikker at jeg kanskje ble litt skuffet, men jeg anbefaler den allikevel. En annen jeg leste for litt siden var israelske David Grossmans «To the End of the Land» og spanske Javier Marías.

– Her var det ikke mye Larsson og Knausgård.

– Jeg liker bøker fra fjerne land, jeg gjør det. Jeg leste den engleboken til Knausgård i sin tid, og den var jo veldig god.

– Englebok?

– Han har så kjedelige titler, jeg klarer aldri å huske dem. «Alt til sin tid»? Noe sånt. Ikke den der han er lærer i Nord-Norge.

– Store leseopplevelser i ung alder?

– Skal vi ta ren guttetid eller mer fra perioden som aspirende småintellektuell? Jeg glemmer aldri min Dostojevskij og Kafka! Før den tid var det jo mye Jack London og Sherlock Holmes.

■ E-post: etterbors@dn.no Kontaktpersoner: Trygve Aas Olsen trygve.aas.olsen@dn.no og Espen Hauglid espen.hauglid@dn.no

■ DN betinger seg retten til å lagre og utgi alt stoff i elektronisk form, også gjennom samarbeidspartnere, og til å forkorte innlegg.

■ Bidrag som ikke er bestilt, honoreres ikke. Hovedinnlegg/kronikk: Maks 4000 tegn (cirka 700 ord). Underinnlegg/replikk: Maks 1000 tegn (cirka 200 ord).

Dagens Næringsliv Sentralbord 22 00 10 00

Kundeservice 815 11 815

Annonse 22 00 10 75

Dagens Næringsliv
Christian Krohgs gate 16,
Postboks 1182 Sentrum,
0107 Oslo

REDAKSJONEN etter kl. 16.30

Desken: 22 00 13 30

EtterBørs: 22 00 13 55

Feature: 22 00 13 51

Finans/næringsliv: 22 00 13 64

Foto: 22 00 13 07

Livsstil: 22 00 13 73

Nyhetsjef: 24 10 14 30

Politikk/økonomi: 22 00 13 93

Utenriks: 22 00 13 65

REDAKSJONER UTENFOR OSLO

Kristiansand: 38 07 13 00

Stavanger: 51 85 81 11/13

Trondheim: 73 80 89 20

Tromsø: 77 66 56 65

REDAKSJONER UTENLANDS

Bangkok: +66 7622 5970

London: +44 20 8241 9494

New York: +1 917 544 3865

TELEFAKS OSLO

Abonnement: 22 00 10 60

Administrasjonen: 22 00 10 10

Annonse: 22 00 10 70

Løssalg: 22 00 10 30

Redaksjonen: 22 00 11 10

TELEFAKS UTENLANDS

Bangkok: +66 762 34580

TELEFAKS UTENFOR OSLO

Bergen: 55 31 65 92

Kristiansand: 38 07 08 30

Stavanger: 51 85 81 10

Trondheim: 73 80 89 02

Tromsø: 77 66 56 78

E-POST

annonse@dn.no

kundeservice@dn.no

redaksjonen@dn.no

www.dnavis.no